

L'OPINIÓ

DIARI D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Plaça de la Universitat, 6, entresol - Telèfon 24647 : Any IV - Núm. 6 : Barcelona, dimecres 10 Juny 1931 : Impremta: Tallers, 48 : Preu: 10 cèntims

Una pregunta a "El Socialista":

"Quosque tandem abutere patientia nostra?"

Contra certes solidaritats

El fet que el nostre honorable President senyor Francesc Macià i el conseller d'Instrucció, Ventura Gassol, assistissin, diumenge passat, a la commemoració de les Bases de Manresa, no vol pas dir que siguem partidaris de renovar certes solidaritats tan inoportunes com perilloses.

El senyor Macià, com és costum d'ell, va parlar-hi amb tota claredat.

«A vosaltres, dretes de Catalunya—digué—, us demano que si una vegada les esquerres varem solidaritzar-nos amb un Estatut vostre, avui, vosaltres us solidaritzeu amb el nostre.»

Heu-vos ací com ha de plantejar-se la solidaritat que convé avui a Catalunya.

La Lliga Regionalista ha passat el temps del seu domini exigint, en nom dels interessos catalans, l'ajut de les esquerres sempre que li ha convingut.

Res no hi feia que els seus homes fossin un cop i un altre ministres de la corona sense preocupar-se gens ni mica dels ideals «regionalistes» que tant sovint invocaven. Com que s'atribuïen el monopoli de l'amor a Catalunya, tots els catalans venien obligats a ajudar-los en tot i per tot.

Avui han canviat les coses. El triomf de Catalunya es deu a les esquerres.

Per això venim obligats, en bé del poble, a mantenir l'esperit esquerrista i liberal que ens dugué la victòria.

No volem l'hostilitat de cap partit, però no volem tampoc confusions tèrboles.

Cal delimitar clarament les fronteres que ens separen els uns dels altres.

Ara bé; si les dretes presten ajut als homes que han sabut fer triomfar Catalunya no faran més que complir el seu deure.

El cas és que no vulguin obtenir-ne, altre recompensa, de moment, que la de viure tranquils amb la seva consciència de bons catalans.

Ara com ara no es pot parlar de «solidaritat» més que a base de liberalisme i de certa abnegació per part d'aquells que en vista de la transcendència històrica de l'obra que vivim, vulguin ajudar, des del seu camp, amb la intenció honesta de fer-la triomfar, l'obra de les esquerres, tan prometedora per a Catalunya.

FILM

L'Ajuntament ha recordat als propietaris de cases amb ascensor l'obligació que tenen de posar aquests a la disposició de tothom. La mesura és justa, i el fet de recordar-la molt oportú. Massa vegades ens hem indignat de veure que no podien utilitzar l'ascensor minyones carregades amb cistells, obrers, nois amb paquets i en general tota mena de persones que calen espardeñes.

Es veu que aquests senyors propietaris no esbufeguen mai de tant anar en automòbil. Deu ésser per això que els ulls de poll els surten al cervell, i que es guanyen les justes admonicions municipals per llurs prejudicis intestats.

"L'OPINIÓ" triomfant

Es una vanitat usual de gloriar-se dels contactes que hom ha tingut o té amb allò que ha reeixit. Per això és ben normal que jo parli de les meves antigues relacions amb aquesta Opinió que se'n presenta ara amb una empena tan encertadament dirigida. Però en aquest acte meu no tot és vanitat.

Perquè, en considerar els orígens humils d'aquesta empresa i comparar-los amb els resultats que ha obtingut i els que obtindrà tot d'una, em sento arrossegat per una onada d'exaltació joiosa i no puc resistir l'impuls de parlar-ne.

Recordo vividament les Linotípies Bertran, on es componia i tirava l'Opinió del vint-i-vuit. Els xàfecs metàl·lics de les linotípies. La tinta verda amb què escrivien els seus articles el malaguanyat Martí Vilanova. Els trossos regulars de cartó de modes, al dors dels quals escrivien els seus Carles Soldevila. La forta veu del director Lluhi, venint de lluny, preguntant «com va això?» amb aquell to abrivat, d'assalt, que li és tan útil en les discussions.

Recordo aquelles reunions, amicalment agídates, de redactors i col·laboradors al segon pis de l'Ateneu. El company Xirau, l'amíic Agudé, el camarada Comas — tots gent de rialla franca i revolucionària. El que és jo (pobre infel·lix de mitja rialla) no sospitava pas que hom ja escrivia davant meu la història de la nostra República.

El mèrit principal de l'Opinió dels meus temps de corrector fou de mantenir oberta, a còpia d'excoriament i de paciència, una tribuna on aconseguí de presentar-se i de parlar ben sovint molts de perseguïts i amonadats per la injustícia. De vegades l'aire doctrinal de la presentació aconseguia d'enganyar la censura, l'ogre cruel que es crospla amb una gana terrible els nostres infants literaris. De vegades l'humil setmanari, amb l'agilitat que li donava la seva mateixa modestia, es llançava a riscs en què les empreses periodístiques més lligades pels interessos creats no podien o no gosaven incórrer. Aleshores l'ogre era burlat del tot i els nostres infants més vius i més entremaliats, que no passaven per les seves mans barroeres, es presentaven al públic a ésser vistos, admirats i multats.

A la tribuna lliure d'aquella modesta «Opinió» es feia sentir així, a despit de totes les noses, la veu amara

ESTIC SEGUR QUE TOTS ESTAREU AL COSTAT DE L'ESTATUT, QUE VOL DIR QUE ESTAREU AL COSTAT DE CATALUNYA, DEMOSTRANT AL MON QUE VOLEU LA LLIBERTAT.

Francesc Macià, a Manresa.

"El Socialista" torna a fer de les seves

Madrid, 8. — Sota el títol de «La Confederación anarquista, órgano del Sr. Macià», publica «El Socialista» un llarg article en el qual diu, entre altres coses, que ells no tenen les mateixes reserves que el senyor Macià per a dir l'ocorregut entre els obrers del Port de Barcelona, que pertangueren a la Confederació anarquista, i fou de les poques organitzacions que quedà en peu a Barcelona a l'adveniment de la dictadura, degut, sens dubte, a la tàctica i procediments dels obrers del port, que eren completament diferents a la dels anarquistes.

Actualment els treballadors del port estaven decidits en la seva majoria a ingressar en la U. G. T. Per un escrúpul de consciència dels dirigents de la Federació de Sindicats del Port, els acords adoptats en un principi d'ingrés a la U. G. T. devien ésser votats en assemblea especial. Després es veié que la reunió d'aquests elements fou impedita per coaccions.

Diu que el conflicte del port ja està acabat amb la preponderància del Sindicat Unic. El senyor Macià, amb això, al davant de la Generalitat, ha demostrat la seva incompetència i la seva total manca de facultats per a

tent dels nostres homes d'avanzada: Joan Peiró o el sindicalisme — Serra i Moret, o el socialisme — Nin, Maurín, Arquer, o sigui el Bloc — Casanoves, Lluhi, Agudé, Comas, Xirau, Casanellas, és a dir: l'Esquerra. Aleshores s'inclaven lligams morals i intercanvis d'idees que, afortunats sovint a la presó, ens fan ara tan bons serveis.

El mèrit principal de l'Opinió dels meus temps de jazzista fou la seva adhesió franca i decidida a l'actual President de Catalunya. El grup de l'Opinió, a més d'una honrada que hauria hagut d'avergonyar els catalanistes que tenien per norma política l'encauament sistemàtic, tenia una clariividència que ha portat a una humilitat escassa un nombre molt important de catalanistes de vista menys fina que es mostren ben joiosos d'aver-se equivocats en llurs averanyos pessimístics.

No és estrany que a molts semblés impossible la proesa anunciada al, acompanyada, a molts sembla encara increïble. I a tots caldrà temps per a fer-se càrrec de la seva grandesa. No podrà ésser còpsada tota l'altessa de Francesc Macià fins que el temps n'hagi allunyat la figura.

El Poble, que amb un moviment espontani ha fet la unió sagrada entorn del President, va intuir-ne meravellósament la grandesa; el grup de l'Opinió, comprenent-la, va participar-hi amb un entusiasme eficaç que va servir-ne l'èxit. Més d'una vegada vaig dissentar dels dirigents del famós setmanari i del que hi deien, però bé que sempre ens trobàvem cordialment al camp de la llibertat i la justícia. Els meus dissentiments donen més força a aquest elogi de la tasca pacient i abnegada dels creadors i mantenedors de l'Opinió primitiva que ens ha dut a l'òrgan quotidià de l'Opinió triomfant i del Partit cabdal de Catalunya.

C. A. JORDANA

Republicans nous de trinca

L'aportació de nous elements als rengles republicans, augmentada en progressió geomètrica del triomf del 14 d'abril ençà, fa pensar en els beneficis que pugui treure'n el nou règim. De bon antuvi, sembla que calgui felicitar-nos d'aquest esclat de republicanisme. Tot seguit, però, s'aixeca el dubte relatiu a la sinceritat de conviccions d'aquests flamants republicans i la prudència ens aconsella no alegrar-nos d'aquest moviment d'integració cap al republicanisme d'elements que n'estaven allunyats i que solament hi convergien quan ésser republicà no comporta cap perill ni sacrifici i pot representar, en canvi, la possibilitat d'assolir una posició política estratègica.

Les conversions isolades, com les dels anònims ciutadans que feien consubstancial l'ordre amb la monarquia i ara, en adonar-se que anaven equivocats, es declaren republicans, no són de temer, sinó que han d'ésser facilitades i, fins a cert punt, agrades. Tampoc no podem menysprear la massa de ciutadans sense conviccions arrelades, que l'entusiasme natural per tota cosa nova i triomfant atreu cap a la República.

En canvi, hi ha una altra categoria de ciutadans que han d'ésser mirats amb més prevenció i que fóra saludable mantenir un quant temps a l'ostracisme. Són les desferres dels antics partits monàrquics, sense excloure'n, de cap manera, els constitucionalistes. Es d'una candidesa elevada al grotesc veure que aquella patuleia queda purificada de totes les seves passades culpes amb una senzilla declaració de republicanisme i ja no és candidesa, sinó estúpida, i gairebé revela tendències suïcides, convidar-la a exercir funcions de govern i encarregar-los d'estructurar forces republicanes governamentals. I com això es repeteix massa, per desgràcia, i constitueix un perill seriós per l'avenidor de la República, cal assenyalar-ho públicament i enèrgicament, i cal exigir que els republicans nous de trinca serveixin la República de la única manera útil que poden fer-ho i que consisteix a quedar-se a casa,

La Diputació Provisional de la Generalitat de Catalunya es reüní ahir per primera vegada

PRIMERA SESSIÓ

Durant tota la tarda d'ahir, hi havia al Palau de la Generalitat una inusual animació. Ultra els diputats electes per a formar l'Assemblea de la Generalitat que ha d'elaborar l'Estatut de Catalunya, hom pogué veure allí les més remarcables figures polítiques del catalanisme.

A tres quarts de sis quedà constituïda la taula d'edat, que ocupaven com a president el senyor Josep Maria Serrallera i com a vice-presidents el senyors Pere Coromines i Albert Bastardes. Actuen de secretaris els senyors Josep Andreu i Garganta, que són els més joves.

Ocupaven un lloc de preferència en els escons situats a la dreta de la presidència els consellers senyors Casanoves, Hurtado, Serra i Moret, Carrasco Formiguera, Pere Comes, Vidal Rossell, Lluís Nogués i Santaló. Assistiren els diputats electes.

Jaume Aiguader, Josep Andreu i Avelló, Felip Barjau, Nicolau Bastesini, Amadeu Biosca, Jaume Bofill i Mates, Antoni Calderó i Abadal, Rafael Campalans, Jaume Carbonell, Jaume Carner, Joan Casanoves, Pere Comes, Lluís Companys, Pere Coromines, Laureà Dalmau, Josep Dencàs, Pere Domingo, Josep Maria Espanya, Martí Esteve, Francesc Farreres i Duran, Manuel Galés, Joan de Garganta, Ignasi Iglesias, Josep Iria, Josep Lliari, Pere Lloret Ordex, Joan Lluhi Vallescà, Pere Mias, Ricard Palacin, Domènec Phinyana, Joan Puig i Ferrer,

Josep Puig-Pujades, J. Ll. Pujol i Font, Eduard Ragsol, Martí Raurer, Bonaventura Rebés, Joan Rebull, Alfons Ros i Simó, Francesc Xavier Rúbies, Manuel Serra i Moret, Manuel Serra i Moret, Josep Maria Serrallera, Josep A. Trabal, Francesc Viladomat, Antoni Xiberta, Antoni Xirau i Albert Bastardes.

Oberta la sessió, amb la paraula «Comencem», pronunciada pel senyor Serrallera, el senyor Andreu llegí els articles 8, 9, 19 i 21 del Decret sobre el funcionament preliminar de l'Assemblea.

PARLAMENT DEL SENYOR SERRALLERA

Després de la proclamació oficial dels diputats electes, s'aixeca a parlar el president Josep Maria Serrallera, que ho fa en els termes següents:

Salut. Cordialitat. Catalunya i República.

El meu pas per aquest cadral tan elevat és com el de l'au que passa volant per les aglles d'un estany.

He vingut ací i ocupo aquest lloc en compliment d'una regulació estatutària; pel trist privilegi que atorga l'edat. El meu cor i la meua ànima estan inspirats pel meu gran amor a Catalunya. Sento les llàgrimes als ulls, de la gran emoció que en aquest memorable moment sent el meu cor.

Diré uns mots perquè cree que si no ho fes, seria restar importància a la que té per a Catalunya la data d'avui. Avui, catalans, inaugurem la primera Assemblea de la República Catalana.

La data d'avui és memorable perquè avui Catalunya reneix després d'una llarga opressió de la Dictadura. Aquest renaixement ens ha estat atorgat per una mort.

Si, una mort, la mort de la Dictadura i l'anorreament per sempre més del Govern de la Dinastia Borbònica.

Ja he complert — següent dient el senyor Serrallera —. Em manca, però, adreçar una afectuosa salutació a l'honorable President de la Generalitat de Catalunya, En Francesc Macià, que en aquest moment es troba absent amb prou sentiment de tots nosaltres.

Francesc Macià, encarna l'esperit de Catalunya d'una forma indubtable. Ha guanyat Francesc Macià, pam a pam i amb un esforç continu, la pre-dilecció del poble català i Catalunya li ha concedit merescudament la seva genuïna representació.

El President de la Generalitat de Catalunya ha aconseguit el que sempre havia semblat un impossible: Comencem, pronunciada pel senyor Serrallera, el senyor Andreu llegí els articles 8, 9, 19 i 21 del Decret sobre el funcionament preliminar de l'Assemblea.

Ara bé — següent dient — per aquesta tasca, em recomano i us recomano dues coses: Valor i seny. Valor per a aconseguir el que ens mereixem i seny per a no ultrapassar en les nostres aspiracions, els nostres drets.

He acabat — digué —. Solament em resta dir Visca Catalunya espanyola, Visca la República i Visca la Llibertat.

UNA PROPOSICIÓ DEL SENYOR CASANOVES

El senyor Casanoves, Conseller de Governació, digué a continuació que, donat el nombre reduït d'actes protestades, el Govern demana que es prescindís de constituir la taula provisional i que la d'edat segueixi fins a la constitució definitiva de l'Assemblea.

(Es aprovada la proposició del senyor Casanoves.)

NOMENAMENT D'UNA PONÈNCIA D'ACTES

El senyor Serrallera proposa el nomenament d'una ponència d'actes que podria ésser formada pels senyors Pere Mias Codina, Josep Iria, Josep Dencàs, Francesc Viladomat i Martí Esteve i Guau.

Sense discussió és acceptada per unanimitat la Ponència proposada.

Després se suspengué la sessió per tal que la Ponència nomenada tingui temps d'estudiar les actes protestades.

Es un quart de set.

DAVANT LES CONSTITUENTS

per Benigni.

—No abdiquen, senyor. Com ens ho fariem per continuar essent monàrquics?

N. BATESINI

ES REPREN LA SESSIÓ

A un quart de vuit del vespre es reprengué la sessió i s'aproven les actes de la darrera votació, excepte les de Barcelona, Cervera i Mataró, les quals seran discutides en una pròxima reunió.

S'accepten els nomenaments dels senyors Joan Puig i Ferrer, Josep M. Serrallera, Pere Comes, Francesc Rúbies, Josep M. Espanya, Antoni Calderó, Jaume Carner Galés, Pere Lloret, Ignasi Iglesias, Martí Raurer, Josep Andreu, Domènec Phinyana, Josep Lliari, Pere Coromines, Bonaventura Rabés, Pere Domingo, Lluís Companys, Francesc Ferrnasses, Manuel Biosca, Albert Bastardes, Rafael Campalans, Joan De Garganta, Laureà Dalmau, Jaume Aiguader, Ricard Palacin, Jaume Bofill i Mates, Puig Pujades, Joan Rebull, Joan Casanoves, Manuel Serra i Moret, Pujol i Font, Antoni Xirau, Nicolau Bastesini, Lluhi i Vallescà, Martí Esteve, Pere Mias Codina, Joan Dencàs, R. Viladomat, i Iria.

El senyor Serrallera pregunta als assistents si tenen alguna protesta a fer per a la constitució definitiva de l'Assemblea que és aprovada per unanimitat.

A continuació s'aprova també per unanimitat el projecte de Reglament Interior sense modificacions d'ésser llegit puix que els senyors diputats l'han ja estudiat detingudament.

Se suspèn per cinc minuts la sessió i després el senyor Martí Esteve diu que J. A. Trabal ha tingut una gran majoria en el districte de Barcelona-Ciutat per la qual causa cree que ha de prendre possessió del càrrec de diputat, puix que el que ha d'ésser objecte de discussió són els nomenaments de diputats per minories.

Es aprovada la proposició del senyor Martí Esteve i el senyor Trabal ocupa un dels escons.

Anuncia el president que es procedirà a la votació per paperetes de la presidència d'edat, que és agraït pel senyor Serrallera, el qual aixeca seguidament la sessió.

President: Senyor Jaume Carner i Romeu, 37 vots i tres en blanc. Vice-presidents: Senyors Lluís Companys Jover, 38 vots, i Josep Iria Bosch, 37 vots.

Secretari primer: Josep Dencàs, 37 vots, i

Secretari segon: Martí Esteve, 35 vots i dues paperetes en blanc.

Foren aplaudits pels assistents els resultats de les votacions.

El senyor Puig Pujades proposa als assistents un vot de gràcies a la presidència d'edat, que és agraït pel senyor Serrallera, el qual aixeca seguidament la sessió.

LA SESSIÓ D'AVUI

En la sessió d'aquesta tarda, el senyor Francesc Macià llegirà un missatge dirigit a l'Assemblea de la Diputació de la Generalitat que serà donat per radiotelefonía.

La veritable concòrdia

Instrucció Pública. — Decret establert càtedres per a l'estudi del català a les escoles normals de Catalunya i nomenat inspector d'aquest ensenyament el senyor Pompeu Fabra.

El senyor Bernis, governador de Barcelona

A la sortida del Consell, el ministre de la Governació ha declarat que havia estat nomenat el senyor Bernis com a substitut del senyor Companys, en el Govern Civil de Barcelona.